

Atra vegá el dichós 'esmorzaret' de Carchano

Ricart García Moya

Fa un gratat de díes que'l periódic fum de boches traú a l'aire, sinse vergonya, l'artí-culet (en perdó) de la sinyora **María José Carchano**. Ficanmos l'ambut per l'ample, asoltant carchots al valenciá, els monyicots del VOCENTO madrileny fan més mal que un tisparix en el cafe en llet (metáfora llamentable y de poc ingeni, perque'l tisparix sura per aigües quetes, rebalsos de rius y sequioles). Yo crec que Carchano asoles fa lo que creu millor pera que no li punche la renyoná l'extrema dreta catalanera que mos governa (cultisme etimològic, del lletí *gubernāre*). M'aulore que Carchano agarra el traductor al fals valenciá de la Generalitat, el repugnant SALT, y que ixca lo que ixca, dasta l'atra safanoriá de carchofa a carchofa.

L'alcoyana no vol afonarse en fanc, per lo que vola com mariposa d'un puesto a atre sinse tacarse l'ánima o l'abaecho per el blaverisme o els

putots colaboracionistes sardaners. La chicota lo mateix escriu **Chimo** en valenciá que'l catalanisat **Ximo**; o arplega una femerá en el '**avui**' de marres; y si te que escriurer '**marxa**' en catalá, espenta al val. '**marcha**' ahon brama la tonyina. Com ya está feta la faena en atre artícul, no vaig a donar més rahunaments d' **almorsar**, **armosar** en valenciá, y lo mateix pasa en Chimo. Respecte al cat. '**marxa**', com el chicho no me'l lleve de damunt, asoles reproduixc unes línees del DHIVAM 2023:

«Marcha –grafia etimològica, del antiu fr. *marcher*; cat. *marxa*: “no **marcha** a soles, / tant be ho adorna, / ab sa gran sorna” (Gaspar Guerau: Descrip. Mestres de Valencia, 1586, v. 114, any 1586)
 “vitalles... de **marcha** o represalies” (Ginart: Reportori dels Furs, 1608, p. 320)
 "fer tocar la **marcha** del Santísim en aquell soterrar" (Thous, M.: La música nova, 1908, p.10)

“**marcha** be (...) anar de **marcha** (...) li tocaren la **marcha** real quant...” (El Tio Cuc, nº 69, 88,120, Alacant, 1916, 1917)

“¿En **marcha**?” (Baidal Llosá, F.: Amor torna, Castelló, 1917, p. 16)

La mateixa Generalitat, en temps que als colaboracionistes els penjaríen d'un gancho en el forigol, també fea us del verp valenciá en la Guerra dels Segadors, cuan els lladres catalans s'havíen esgotat per el Maestrat de Montesa a furtar pollastres. Este episodi y l'atre del sigle XV en que mosatros, els valencians, unflaren a nyeples als sempre fartons vehins, no ix en els llibres inmersors d'ara:

“Companyies del Terç... **marchen** ab suma brevetat” (Archiu Hist. Oriola, Leg. 984, Guerra contra Catalunya, Orde de la Generalitat del Reyne de Valencia, 13 de març 1650)

Hui tenim l'enemic en la cuina fent el mardanot y engolint tot, desde Falles a Joanot Martorell. Y encá que **Carchano** no siga marcolfa de la llengua, acacha el llom y escriu 'marxa' en catalá. N'hia porega a deslligar l'allioli en els que donen subvenció en publicitat; aixina que coixim, coixam, a guillermear pacabaix pacamunt y, com pardals de venguda: armeles, confits y mel en els dits.

El chef José Andrés se come un bocadillo con sus hijas en el templo del esmorzaret

MARÍA JOSÉ CARCHANO 4

Carchaneta, un día raere d'atre, y ya son cuatro, mos estampa en els nasos l'**almorsaret** en catalá (Las Provincias, 17 / 01/ 2023)